

Det er omtalt, at man ogsaa i fremmede Lande havde Bestemmelser af denne Art. Ja, det er ganske vist; i Preussen, i Hannover og — tildeels i Frankrig — har man Bestemmelser af denne Art, og, dersom vi ville danne os efter preussisk og hannoveransk eller efter det nuværende franske Mønster, saa indrømmer jeg, at der kan være nogen Grund til at beholde og udvide denne Bestemmelse. Dersom vi derimod ikke ville gøre det, men vælge, hvad der i sig selv er det Rette, eller, hvis vi endelig skulle danne os efter Fremmede, dersom vi da ville danne os efter England, Sverrig og Norge, efter Stater, som ikke have revolutionaire Lidenskaber, men en beständig, rolig Frihed, saa ville vi finde, at Forholdet i saadanne Stater i alt Fald indskrænker sig til en blot Anmeldelse for vedkommende Autoritet (Hør!); og, skulde den ærede Krigsminister finde dette nødvendigt, saa kan jeg fra mit Standpunkt ikke have Noget at indvende derimod. De Argumenter, som han har udledet derfra, at Underofficererne muligviis ogsaa vilde erhverve den samme Frihed, skal jeg ikke imødegaa; den rette Tid til at komme ind derpaa, vil jo være, naar der foreligger et Forslag til at indrømme Underofficersklassen denne Frihed. Jeg troer, oprigtigt talt, ikke, at der er nogen Fare ved at gøre dette; men jeg har andladt at udstrække mit Forslag dertil, netop fordi jeg havde Grund til at antage, at det var for Underofficerernes Vedkommende, at Forslaget maatte være den ærede Krigsminister imod, hvorimod jeg troede, at det med Hensyn til Officererne ikke vilde møde nogen væsentlig Hindring. — Skulde Sagen komme til et Udvalg, hvilket jo vistnok nu, efter de Betænkkeligheder, den ærede Krigsminister har havt, vilde være rigtigt, men som jeg ellers ikke havde anset for nødvendigt, saa ville jo de Forandringer og Modificationer kunne skee, som Udvalget, efter Conference med den ærede Krigsminister, maatte ansee nødvendige.

Marineministeren. Det blev anført af den ærede Forslagsstiller, at de enkelte Ting, som vare blevne anførte mod det foreliggende Lovforslag, egentlig ikke tydede paa noget bestemt Princip, og at de altsaa maatte tillægges mindre Vægt. Jeg har imidlertid den Over-

bevisning, at det er et Princip, hvorom det her gjaelder, og det er dette Princip, som jeg vil tillade mig nærmere at omtale. Den ærede Krigsminister har anført, hvorledes de civile og de militaire Embedsmænd ikke kunne stilles lige med Hensyn til de pecuniære Forhold; det er Noget, som er anerkjendt fra flere Sider her i Salen, og hvorpaa der naturligtviis maa lægges særdeles Vægt. Imidlertid, afsæet fra disse pecuniære Forhold, fremtræder der for den Militaire, naar han er gift, navnlig for den yngre, ogsaa andre Ulemper; han groer paa en Maade fast, og deraf følger en Ulyst til Forslyttelse, som ikke kan Andet end være den militaire Tjeneste imod. Dette fremtræder naturligtviis i høiere Grad med Hensyn til Søværnet end med Hensyn til Landværnet, idet ved Søværnet netop denne Flyttelighed, denne Bevægelighed er en absolut Fordring for en forsvarlig Udførelse af Statstjenesten; gjøres Tjenesten ikke med Lyst, saa lider den, og deraf følger, at Staten maa ønske, at navnlig de yngre Officerer ere saa bevægelige som muligt. Der skabes for den Militaire ved Giftermaal i en yngre Alder en dobbelt Interesse, Tjeneste-Interessen og hans Familie-Interesse; disse Interesser ville i flere Forhold staae imod hinanden. Jeg vil saaledes anføre ligeoverfor Sjenden; der havde vi et Tilfælde, hvor disse Interesser kunne komme til at staae imod hinanden, ligesom ogsaa i flere andre Tilfælde, og det forekommer mig saaledes, at det i sit Princip maa være betænkeligt at bringe to modstridende Interesser tilveie, som kunne have saadanne Følger. Som Folge deraf maa jeg antage, at Bortryddelsen af de Hindringer, som hidtil have bestaaet, navnlig for de yngre Militaires Egteskab, maa ansees for et Onde, og jeg kan saaledes ikke Andet end yttre mig imod det foreliggende Lovforslag.

Varfod: Saavidt jeg har hørt, ere alle de af den ærede Krigsminister fremførte Tankerækker tilbørligt gjendrevne, paa to nær, som jeg derfor et Dieblisk skal tillade mig at dvæle ved. Han meente for det Første, at Lovbudet var i Communens Interesse, fordi det let vilde blive Tilfældet, hvis dette Lovbud hævedes, at det da vilde komme til at gaae ud over Communen; der vilde let, meente han,